Коза на кризі лиха не мине,
Глек носить воду, поки не поб'ється,
Коханку гріють, поки не спахне,
Кують залізо, тож воно і гнеться,
Всяк вартий того, що йому дається,
Вода весною в ріках прибува,
Хоч дуже швидко час біжить, здається,
Ми довго дожидаємо різдва.
Коли кума базікати почне,
Верзе що хоч, допоки не затнеться,
Швець — шиє, жнець — у полі жита жне,
Біда приходить, та й вона минеться,
Дурний за обіцянками женеться,
Приходять завжди по сівбі жнива,
Хоч, може, й навпаки комусь багнеться,
Ми довго дожидаємо Різдва.
Голодний пес в конурі не засне,
Ідуть на штурм, як місто не здається,
Плід викидають, коли гнить почне,
П'яниця буде пити, поки вп'ється,
Найкраща пісня, а й вона псується,
Як знати наперед її слова;
Життя біжить,— ще тільки рік почнеться,
А ми вже дожидаємо Різдва.
Пересміють смішне на геть сумне,
Сорочка найдорожча мнеться й рветься,
Найбільша радість також промайне.
Де розум плаче — глупота сміється,
Ханжа до раю за життя пропхнеться,
Він спить і бачить чудеса й дива,
Всіляка нитка з кужеля снується,
Ми довго дожидаємо Різдва.
Мій принце! Краще дурневі живеться
Від іншого всілякого єства —

Він ще й на мудреця перекується,
Покіль ми дожидаємо Різдва.

Переклад Л. Первомайського